

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

FORTUNA

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

EXPEDITION:

Skolgatan N:o 19, Göteborg.

UTGIFVARE OCH FÖRLÄGGARE:

Alb. Olson,
Göteborg.

PRENUMERATIONSPRIS:

för år 4,50, postarv. inber.

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af Ernest Capendu.

(Öfversättning).

Forts. f. f. Nr.

— Hvad är det? — utropade Mercurius och Catharina då de märkte denna rörelse.

D'Helmont! — hviskade han. — Jag känner igen hans röst. Han är här och det i spetsen för rotvälskarne. De äro emot oss.

— Och hvad har det väl blifvit af Renaud? — frågade de andra med bestörtning.

Förnyade skri derutanföre och nya ansträngningar för att öppna dörren från salen vittnade om verkan af d'Helmonts tal.

— Död och afgrund!... Vi äro förlorade! — gnistrade Mercurius. — Hvem skulle väl hafva tänkt, att Renaud, den klokaste af oss alla, skulle vara så dum och låta döda sig af rotvälskarne?

— Renaud kan icke vara död — svarade Humbert i ton af den djupaste öfvertygelse. — Omöjligt! Han slår sig nog igenom.

— Men vi... vi äro förlorade, om det ej lyckas oss att undkomma — mumlade Mercurius. — Fort, Catharina! ryck ned gardinerna. Det starka sidentyget bär oss alla.

Med blixstens hastighet lydde Catharina den gifna befallningen. I ett nu voro de höga fönstren beröfvade sina tjocka gardiner, hvilka nu, starkt sammaknutna den ena vid den andra, och medelst en stark rullgardinskäpp fasthållna vid fönsterposten bildade en säker repstege.

Detta arbete var just nått upp slutadt, då dörren började gifva vika för väldiga yxbugg och

de upptornade möblerna voro det enda som höll emot.

Oredan i salongen hade nått sin höjd.

Rasande öfver att ej kunna få upp dörren, började Marcus, La Guiche och d'Helmont anstränga sina yttersta krafter.

— Tag en bänk... till murbräcka! — sade makis d'Herbaut.

— Du har rätt! — genmålde La Guiche och skyndade till den anvisade bänken.

Tio à tolf andra hjälpte honom att bära fram den.

Bänken var, såsom alla möbler på den tiden, grof och massiv.

Man grep i den med fördubblad ifver och stötte den mot dörren, som med ett brak sprang isönder.

— Mod! — skrek man från alla håll.

— Till trädgården! — sade ståthållaren, träffad af en plötslig tanke, att nemligen omringa hotellets byggnader.

Don Pedro, som stod bredvid honom, skakade på hufvudet och höll honom tillbaka.

— Ni skall blott förspilla en dyrbar tid — sade han — trädgården står endast i förbindelse med mina enskilda rum, och det finnes ej någon annan kommunikation mellan dessa rum och dem, der vi befinna oss, än den lilla blå salongen derinne! Banditerna känna hotellet nog så väl, att de valt denna väg. Trädgårdsmurarna äro dessutom för höga, att man skulle kunna komma öfver dem utan stege, och trädgårdsporten vetter åt Bièvre-kanalen, en half timmas väg härifrån. Dessutom se här! dörren ger vika.

En af battagerna gaf verkligen vika. Traet höll sig dock, men gångjernen hade lossnat genom de förnyade och häftiga anfallen med den väldiga, improviserade murbräckan.

Skåpet och stolarna lemnade likväl ännu ett aktningssjudande skydd.

— Det är färdigt! — sade Mercurius och drog till sista knuten på repet.

— Låt oss först föra bort fruntimren! — sade Humbert och tog Dianans sanslösa kropp i sina armar.

Det arma barnets ansigte hade blifvit alldeles blått: hon skulle snart qväfvas genom kafveln.

— Fort! — sade Catharina.

Mercurius satte gardinstången för som en tvärslå.

Den andra battagen flög upp och stötte skåpet bakut.

Det var tydligt, att alla icke skulle få tid till att fly.

— Jag ser dem! — sade Marcus och sträf-vade med att få undan barrikaden.

— Ve banditerna! — skreko gästerna.

— Förlorade! — inföll Catharina nästan till-intetgjord.

— Hitåt! — skrek Mercurius och lemnade fönstret, för att skynda till den hotade barrikaden.

Camäleon skyndade till Mercurii undsättning.

Humbert lemnade Diana, för att hjälpa dem.

Med förtviflans ansträngning lyckades de åter resa upp skåpet, men detta skulle endast ett ögonblick kunna fördröja deras undergång, utan att förmå rädda dem.

— Sätt fast stängen, Catharina! — ropade Mercurius.

Den unga qvinnan stod der darrande och förfärad, ty hon visste, att arrestering vore för henne tortyr och död. Hon försökte att lyfta upp den tunga stängen, men kunde ej.

— Förlorade! förlorade! — stammade hon och lät stängen falla.

Mercurius utstötte ett skri af vrede och raseri.

— Låt oss döda så många som möjligt! — sade han med rå stämma.

Skåpet vacklade.

Humbert, Camäleon och Mercurius kände sina armar slappas och deras fötter gled på golvet under tryckningen af möblerna, som gästerna derute ifrigt sköto på.

Ännu en sekund och banditerna skulle vara fångade och Diana räddad.

Men i detsamma öppnades hastigt den lilla löndörren och Renaud stod på tröskeln, blek vanställd, med sönderrifna kläder, blodigt ansigte och sargade händer.

Ett glädjeskri helsade hans ankomst.

— Nu, fort! — ropade Mercurius, i det han sköt Catharina framför sig. Humbert följde med Diana på sina armar, och Chamäleon skyndade att kasta de sönderslitna gardinerna ut genom fönstret, för att i någon mån för de förföljande försvåra deras framträngande till trädgården.

Renaud drog igen dörren efter sig i samma ögonblick Marcus, La Guiche, d'Helmont och d'Aumont inträngde i blåa salongen genom den bresch, de lyckats göra.

— Nyckeln! nyckeln till denna dörr! — ropade d'Helmont och visade på dörren, genom hvilken banditerna flytt.

— Denna nyckel har jag icke man har tagit den ifrån mig!... — sade ambassadören, som

ej ville erkänna, att han lemnat den åt den vackra baronessan.

— Låt oss bräcka upp äfven den! — sade La Guiche.

Ädlingarne skredo till verket.

Flyktingarne hade emellertid uppnått trädgården, utan att ens tänka på att bemäktiga sig ambassadörens penningar.

— Hvad har hänt? — frågade Mercurius Renaud, under det de sprungo åt Bièvrekanalen till.

— Ni skola få veta det sedan — sade denne. Ah, skall icke jag med egen hand taga lifvet af denne d'Helmont, så...

— Ha vi hästar? — frågade Humbert och tryckte till sitt bröst ståthållarens dotter, hvars lätta och fina kropp knappast det ringaste tyngde på banditens armar.

— Ja — svarade Renaud — min far väntar oss med Aldah under skydd af vårt folk och vi ha lösen, så att vi kunna komma genom porte dess Tournelles.

— Hvarföre kom du så sent? — återtog Mercurius.

— Du skall få veta det sedan!

De hade uppnått den lilla trädgårdsporten.

Renaud öppnade den hastigt.

Utkomma måste de vada i ett riktigt träsk af blod och flere lik summo deri.

Det bleka månskenet gjorde detta skådespel ännu hemskare.

— Här har således stått en strid? — sade Humbert och hoppade öfver de stelnade kropparne.

— Se här orsaken till mitt dröjsmål! — svarade Renaud. — Jag har måst gå öfver dessa tjuftar, för att komma till er... jag har måst, döda somliga och jaga de andra för fan! D'Helmont hade nog tagit sina mått och steg, han, men han visste ej, att jag här hade de bästa af mitt folk. Han trodde oss vara ensamma. Åt höger Humbert! Våra hästar stå i skuggan från Bernhardinerklostrets murar. Gå ut på dessa bräder, som jag låtit lägga öfver kanalen.

Humbert lydde; alla följde honom. Efter några sekunder var den lilla truppen framme på det anvisade stället. Renaud, som sist gick öfver den improviserade bryggan, förstörde henne med att stöta bräderna ned i kanalen.

En oredig massa skymtade fram i skuggan från de höga klosterbyggnaderna.

Femton eller tjugo man befunno sig der till häst; alla klädda som polissoldater. Midtibland dem befann sig en gammal gubbe, sittande på en vacker svart hingst: det var mästare Eudes.

Då han fick se sina söner komma, strålade hans oroliga blick åter till.

— Ah! — sade han — jag visste nog, att ni voro mina värdiga söner och att j skulle öfvervinna alla hinder. Se här, Renaud, här är flickan jag har skyddat henne väl, hon sofver!

Den gamle banditen pekade härvid på en människokropp som låg framför honom på sadeln.

Det var Alda; den unga flicka läg orörlig

utsträckt, söfd af en stark sömndryck, som mästern Eudes tvingat henne att taga.

Renaud kastade sig, utan att säga ett ord, upp på den spanske klipparen, som en af ryttarne höll åt honom, och tog Aldah, som han satte framför sig i sadeln, i det han höll hennes kropp uppe med sin venstra arm och fattade tyglarne i högra handen.

Humbert gjorde på samma sätt med Diana. Catharina hoppade lätt upp på en springare, som stod i ordning för hennes räkning. Mercurius och Chamäleon sutto redan i sadeln.

I detsamma spred sig ett starkt sken öfver kajerna och ambassadörens trädgård. Facklor lyste i mörkret som stjernorna på himlen och en mängd folk skyndade till från alla håll.

På kajen svärmade tjuvarne, som ditförts af dem, Renaud drifvit på flykten, och nu kommo under tjut och stöj, för att hämnas sina bröder.

D'Helmont, Marcus, ståthållaren, La Guiche, och deras vänner skyndade genom alléerna mot porten, som vette åt kanalen.

Hotelserna och förbannelserna trängde ända fram till den lilla truppen.

— Bernard har lösen! — sade Renaud; han satte sig i spetsen och så framåt!

Ryttarne begåfvo sig i väg och följde skuggan från de stora klostermurarne.

De uppnådde snart porte des Tournelles.

Den gamle och hans trenne söner, jemte Catharina befunno sig i midten af truppen. Bernard ned i spetsen, klädd som polissoldat.

Porten var stängd, enligt förordningen. Bernard gaf posten lösen. Denne ropade ut befälhavande officeren.

— Konungens tjänst! — sade Bernard.

Då officeren fick se uniformerna, lät han genast öppna porten.

— Lycka till god jagt! — sade han — i tanke att de voro ute på någon expediton för rättvisans räkning.

— Tack! — svarade Bernard och dref sin häst fram på den nedfälda vindbryggan.

Alla följde honom.

— I galopp! — skrek Renaud.

Hästarna ilade bort som en stormvind.

— Min själ — sade officeren och befalde att porten åter skulle låsas — om de rida länge på det sättet, så äro de arma satarne, som förföljas, snart i deras händer.

I samma ögonblick möttes ädlingarne och tjuvarne på kanalbanken, just der liken lågo strödda utanför trädgårdsporten.

— Ah! — utbrast d'Helmont — jag hade likväl tillsagt Hektor att väl försvara denna port.

En af de stelnade kropparne gjorde en rörelse och reste sig till hälften.

— Jag har gjort, hvad jag kunnat, herre, men de ha gifvit mig banesåret! — sade en rosslig röst.

Kroppen föll tillbaka: det var Hektor.

— Hästar! hästar! — ropade Marcus och vände sig till sina vänner.

— Tag mina, mina herrar — sade Pedro,

som ansett det vara sin pligt att ej lemna sina gäster. Mina stallar ligga här på kanabanken. Jag har redan tillsagt derom.

— Framåt! — uppmanade baronen.

— Framåt! — svarade La Guiche, d'Herbaut och några andra.

— O, min dotter! min stackars Diana! — mumlade hr d'Aumont med en djup suck.

Marcus hörde den olycklige fadrens klagan.

— Ni har en gång räddat mitt lif — sade han — jag svär vid den store Guden, att jag skall betala min skuld.

— Och du har i dag på morgonen räddat mitt lif — tillade La Guiche, vänd till baronen — jag svär vid Gud, att jag icke skall lemna dig.

— De måste ha flytt genom porte des Tournelles! — utbrast d'Helmont.

Ambassadörens hästar leddes fram af betjenterna. Marcus, La Guiche, d'Helmont, d'Herbaut, d'Aumont och tio andra kastade sig i sadeln.

— Framåt! — uppmanade de.

Kanalen var ej bred; de häftigt sporrade hästarne voro med ett språng öfver densamma.

XXXVII.

Hälorna vid Etretat.

Den 22 December 1605 trängdes i den normandiska hamnstaden Fecamp en talrik folkhop och hade sålunda trängts och knuffats, alltifrån tidigt på morgonen, synbarligen under mycken oro; — ty den midt på torget uppresta galgen, i förning med en schavott lofvade de nyfikna det städe välkomna skådespelet af en afrättning. Ju mer timman framskred, ju häftigare och ifrigare böljade den väntande, otåliga människomassan.

Vid hörnet af en bland de gator, som begränsade torget, stodo fyra personer, i hvilka läsaren skall igenkänna idel bekanta gestalter från underhofvet. I spetsen för dem var Jacqueline med sin Mathieu. Till dem sällade sig Tallebot, den puckerlyggige, och alla fem började ett hviskande samtal på den dem så egendomliga rotvälskan.

— Så skall det då äntligen gå tillända med honom — sade Mathieu. — Hvem hade väl kunnat tro det?

— Skada på honom! — sade Jacqueline. — Att se en sådan karl i galgen! Hur ha de burit sig åt för att få tag i honom?

— Ja, men hvad gör du egentligen här i Fecamp, Tallebot? — frågade en annan. — Har du lemnat din post?

— Coësrän har skickat mig med order — svarade den tillfrågade. — I dag, vid den här timman, måste jag vara här på platsen.

Jag också!... Jag också! — skallade det från alla munnar. — Pass på!... det måste vara någonting i verket.

— Hvem har väl kunnat förråda honom? —

sade Jacqueline. — Männe det kan vara Richard, Chamäleon eller Bernard?

— Det vet jag icke — var Tallebots svar; — men att förfölja honom var alltid den ena ifrigare än den andra.

— Och hvad skulle du, Tallebot hafva gjort, om de hade erbjudit dig den der belöningen?

— Ja — det kommer an på — var det betänksamma svaret. — Jag måste först veta, hvad de andra ville bjuda.

— Väl taladt! — ropade en sträf röst. Det var Peter Dråpslagaren, som med Sulpice Krokben hade kommit till stället och nalkades gruppen. — Ären ni också här på coësrans befallning?

— Ja, visst. Men, hvad kan det väl vara fråga om? Männe vi kunna rädda honom?

— Omöjligt — sade Mathieu, skakande på hufvudet. — Han är dertill alltför väl bevakad. Hans band är dels skingradt, dels öfvergånget till polis-öfverdomaren. — Och hvad vilja vi väl göra? Vi äro blott sju här.

— Du var väl tillstädes, du, Sulpice, då de togo honom tillfånga? — frågade Jacqueline. — Hur gick det till? Det kan du ju berättas oss?

— Jag stod, för fem dagar sedan, på post vid den plats, som var mig anvisad af honom, hvares befallningar vi under nio månaders tid hafva åttlydt, ehuru jag tror, att det är orätt af oss. Det var dernere i dalen, der vägen går från Etretat och ned till stranden. Vid middagstiden får jag se en hel trupp af bågskyttar komma uppför backen och i spetsen för dem prefekten af Rouen, vårt gamla gråskägg, den der, som alltid lofvar oss guld och gröna skogar. . . . Och så var det en ung, mycket vacker adelsman och — kan ni väl tänka er något dylikt? . . . sergeanten Giraud, hvilken vi trott vara död och lemnade såsom död i salen i spanska ambassadhotellet, då den så väl uträknade fängsten slog felt för oss. — Efter dem red Bernard och just, som jag stod der och betraktade truppen, som kom Chamäleon helt plötsligt rännande, från en annan sida, och skrek åt mig: pass på! samt skyndade ånyo till skyttarne, för att hviska prefekten någonting i örat. Genast vek truppen af till venster och försvann i buskarna. — Jag stod en stund helt stilla och funderade för mig sjelf, om jag skulle utleverera La Chenaye, i fall han skulle komma den vägen, eller låta honom undkomma. Då kommer Chamäleon tillbaka och befäller mig att följa honom. — Bakom träden stod prefekten med sitt folk, alla med laddade och riktade gevär. Jag märkte nog, att Chamäleon hade kallat mig ifrån min post, derföre, att de icke trodde mig mer än jemt, utan menade, att jag nog kunde varna kaptenen.

— Knappt fem minuter hade vi sålunda hållit oss helt stilla, då vi sågo en dunkel massa komma framryckande. Det var La Chenayes band. Ännu i denna stund begriper jag icke hur den listige räffen kunde vara så dum och midt på ljusa dagen, samt på öppen landsväg fardas fram utan förutskickade kunskapare. Jag tror bestämdt, att någon måtte hafva förhexat honom och det

skulle icke förundra mig; ty han, som kommenderar oss, han står ju i förbund med satan, det veta vi ju allesammans.

— Bah! — filosoferade Tallebot. — Om så vore, så behöfde han icke ställa oss i försät för röfvar-kaptenen.

— Tallebot har rätt — mumlade de andra.

— Men, hur gick det sedan? — frågade den långa Jacqueline. — Låt La Chenaye utan strid taga sig tillfånga?

— Åh nej; han försvarade sig som ett lejon, sedan han som ett får hade lupit i snaran. Men skyttarne voro starkare och talrikare än hans band, hvaraf hälften dessutom voro på förhand köpta, efter hvad jag kan sluta till åtminstone; ty redan efter det första skottet sträckte de vapen och gingo öfver. De andra slogos en stund men gäfvos sedan, på nåd och onåd, så att kaptenen såg sig ensam. Naturligtvis blef han då fången.

— Och det är alltsammans? — frågade Sulpice helt storögd. — Så lätt skulle La Chenaye gifva sig?

— Som jag säger. Det är icke annorlunda.

— Ja, men det der är ju omöjligt. La Chenaye löpa i en så grof snara! . . . Jag säger dig att det är icke sannt.

— Så sannt, min son, som att vi inom en halftimma få se honom dingla i galgen der.

— Och om jag också med dessa mina två ögon sågo honom hänga, så säger jag ändå, att det icke är sannt — skrek Sulpice. — Jag påstår, att. . .

Han förstummades helt tvärt; ty bakom de pratande hade coësrans gestalt dykat upp; han hade nämligen klifvit upp på en afvisare. Utan att låtsa bevärdiga sina underhafvande med så mycket som ett halft ögonkast en gång, syntes han helt och hållet försjunken i åskådandet af galgen.

Men medan dock hans anhängares blickar voro oafvändt fästade på honom, stack han sitt lillfinger i den öppna munnen, strök dermed några gånger öfver sina hvita, spetsiga tänder, hoppade derefter ned igen och aflägsnade sig.

Säkerligen var coësrans rörelse något hemligt tecken, som endast hans undersåter förstodo; ty chefen hade knappast hunnit aflägsna sig, då tjufvarne, utan att vexla ett enda ord vidare, intogo alla en bekymmerslös ställning. Peter Dråpslagaren och Sulpice, som befunno sig närmast den gata på hvilken coësrans försvunnit, togo några steg åt detta håll.

— En skärf, mina beskedliga herrar! mina bästa damer! — skrek Tallebot och vände sig till alla dem, som omgäfvos honom.

Peter Dråpslagare och Sulpice hade aflagsnat sig; långa Jacqueline och Mathieu följde dem. Derpå begäfvos sig äfven Tallebot, Johan och Jacques åt samma håll.

Den gata, i hvilken coësrans fördjupat sig, gick parallelt med torget, så att husen mellan denna gata och torget lågo med façaden mot salutorget

och sina gårdsbyggnader åt den smala gränden, hvarigenom husen ock fingo dubbla utgångar.

Gränden var alldeles öde; alla människor hade strömmat till Salutorget och man hörde ett allt dofvare rytande från massan, ty tiden förrann och deliquenten kom icke.

Framkommen till sjetten huset på höger hand, hade den store coësrän stannat, stött upp en dörr, som stod på glänt, och gått in i huset, utan att ens vända hufvudet om, för att se efter, om han var följd.

Peter Dråpslagare och Sulpice hade emellertid noga märkt sin chefs rörelse; ty de gjorde en alldeles likadan rörelse utan den ringaste tvekan.

Snart befunno sig de fem tjufvarne i en kolmörk korridor, så mycket svartare, som gatudörren slöts efter dem.

De väntade under djup tystnad.

Plötsligen öppnades en dörr, som de förut icke kunnat se, och de befunno sig nu på tröskeln till en stor sal, som var öfverfylld med folk af alla åldrar, men af samma klass, för att döma efter allas trasiga och ruskiga yttre.

Detta rum hade trenne fönster, men dessa voro hermetiskt tillslutna och tilläto ej dagsljuset att tränga in. Trenne lampor fästade i den smutsiga muren, kastade ett blekt, darrande sken öfver de närvarande.

Tio träbänkar stodo utefter rummets hela längd. På hvardera af de åtta främsta suto fem män.

Den sista bänken var tom; den näst förut åter var endast upptagen af tvenne personer.

Midtemot dessa bänkar, hvilka stodo stödda mot väggen och befunno sig mellan tvenne dörrar, stod en tunna upprest. På denna tunna stod den store coësrän.

De sju tjufvarne trädde in i salen, dörren tillslöts och coësrän gaf dem tecken att taga plats på de bänkar, som ännu stodo tomma.

De nykomna sutto ett ögonblick alldeles häpna de sågo framför sig i denna sal fyratiotre barn från Underhofven, de tappraste, djerfvaste och beslutsammaste, och hvika de trodde befinna sig i denna stund långt ifrån Fécamp.

Icke ett ord vexplades likväl. Alla satte sig tysta på sina platser.

Några minuter förrunno; man hörde alltjemt folkmassans brus derute.

Den store coësrän stampade med foten i tunnan och höjde venstra armen; alla tjufvarne reste sig upp.

— Räkningen! — sade chefen.

— Ett! — sade genast förste tjufven ytterst till höger på första bänken, och satte sig.

— Två! — sade den följande och satte sig äfven.

— Tre! — tillade den tredje.

Så fortsattes det, tills man uppnått siffran »femtio!»

— Fulltaligt! — ropade coësrän, förnöjd gnuggande sina händer. — Ni ären här femtio beslutsamma karlar; ty den långa Jacqueline har jag länge räknat för karl, och en bland de mest be-

hjärtade ändå. Ni begripen väl, att ni ej blifvit hitstämda för att höra predikas om lärda saker. — Så öppnen nu öronen och hören, hvad jag har att säga er.

— Tjufvar! — fortsatte coësrän efter en stund, — vi begingo för nio månader sedan ett förskräckligt felsteg, som det nu är frågan om att på det mest lysande sätt åter upprätta. Vi lyssnade för nio månader sedan till den, som midt i skötet af Underhofvet vågade strida mot La Chenaye, vår trogne kamrat! vi läto blända oss af hans glänsande löften. Hvar och en af oss erbjöds hundra blänkande pistoler och fingo frihet att handla, samt glömska för det förflutna. Det är visserligen sant, att de hundra pistolerna kommo i våra fickor, men hvar äro de väl nu? Hvem eger qvar en enda vitten af dessa hundra pistoler?

Tjufvarne betraktade hvarandra och en uttrycksfull pantomim besvarade coësrän. Det var tydligt, att ingen sparat.

— Och — återtog talaren, hvad gör det, om lagen icke trakasserar oss för det förflutna, då han likväl skall vara oss till besvär i en framtid? Det besvarar mig i hög grad att vara vän med alla dessa tölpar, som civillöjtnanten kommenderar. Jag tycker ej om att behandla fiender som vänner.

Ett bifallande sorl helsade hans ord.

— Tjufvar — fortfor coësrän — i dag är La Chenaye, vår trogne vän, fången, han skall snart bli hängd och vara efterkommande skola en gång med smärta utropa: »Våra fäder ha förrådt La Chenaye! Skola vi väl begå ett sådant brott?

— Nej! nej! — tjöto åhörarne. Vi äro i ordning. Låt oss befria La Chenaye! Hvad skola vi göra?

— Jag skall säga er det! — ljöd i detsamma en stark och klingande stämma, som öfverröstadet tumultet både inne och ute.

En af dörrarne nära tunnan hade öppnats: en karl hade skyndat in i salen och hoppat upp på tunnan, som coësrän skyndat sig att lemna.

Alla de närvarande utstötte på en och samma gång ett skri af förvåning, häpnad och fruktan.

— La Chenaye! — mumlade man med ett slags vidskeplig bäfvan.

Den nykomne var verkligen den beryktade kaptenen. Det var hans långa, svarta, orediga hår, hans ovärdade skägg, hans stora ögon med den djupa örnblicken. Han bar sin svarta sammetsdräkt och långa röda kappa.

Hans blottade ansigte förrådde djerfhet och styrka, och hans blick for med ett slags förtrollande kraft snabbt öfver församlingen, som tycktes nästan träffad af åskan vid denna så alldeles övanta syn.

— La Chenaye! — upprepade hopen.

— Ja! — ropade kaptenen med sin genomträngande stämma — det är jag! det är just jag! Det är La Chenaye! det är han, som ni förr så fegt förrådt, det är han, som ni lofvat befria, kortligen, det är han, som man skall hänga om en quart midt i bland denna lumpna massa, som nu tjuar derute af otålighet.

Tjufvarne betraktade hvarandra med stigande förvåning. De trodde synbarligen ej på verkligheten af hvad de sågo, och denna La Chenayes närvaro ibland dem, som de visste befinna sig i lagens våld, tycktes dem så öfverskrida alla möjlighetens gränсор, att de trodde sig alla, och med skäl, vara lekbollar för en dröm.

La Chenaye stod orörlig draperad i sin långa kappa med de blodiga fläckarne, njutande af den döfvande verkan, som hans åsyn utöfvade.

— Hvad! — sade han. — Har ni då trott La Chenaye kunna vara så dum, att låta taga sig på det sätt, man sagt er?

— Hvad! — fortfor kaptenen — har ni ett enda ögonblick kunnat tro, att La Chenayes soldater så skulle öfvergifva honom, om La Chenaye icke skulle befalt dem det! Tjufvar! jag ville veta, hvilka som voro mina fiender och hvilka voro mina vänner, och nu vet jag det! Mina vänner skola komma i åtnjutande af mitt beskydd, af rikedom och öfverföd, mina fiender skola drabbas af det förfärligaste straff! om de icke åter uppätta sitt förräderi och sin feghet genom något lysande bevis på ånger och tillgifvenhet.

Ett doft mummel besvarade dessa ord; tjufvarne började slutligen begripa.

— Tjufvar! — återtog banditen och lade stark tonvigt på sina ord, betrakten mig noga! Jag har denna gång kommit till er med blottadt ansigte. Betrakten noga mina anletsdrag, på det de må inpregla sig i ert minne och ni må känna igen mig, då jag om en stund bestiger schavotten. Ah, förstån j icke? I frågen er kanske, hvarföre jag, som nu är fri, skall lemna mig i bödelns händer? Det är derföre, att bödeln icke förmår någonting öfver mig! Det är derföre, att La Chenaye icke kan dö!... I tviflen? Hvad mera behöfves väl, för att öfvertyga er, än det som nu bäst tilldrager sig? I denna stund väntar folket, som trängs derute på torget, min afrättning; i denna stund göra mina vaktare sig i ordning, att öfverlemna mig åt bödlarne, och nu befinner jag mig likväl midt ibland er!... Betrakten mig, rören vid mig, öfvertygen er om att det är La Chenayes eget kött och blod, som talar till er! I alla här närvarande kännen mig tillräckligt. När ni om ett ögonblick skolen få se mig gå öfver torget och stiga upp på schavotten — skolen j väl då ännu tvifla på min makt?

Endast ett förvirradt sorl besvarade talaren. Tjufvarne beherskades ännu af den djupa förvåning, hvaraf de träffats.

— Barn af Underhofvet! — fortfor La Chenaye, för nio månader sedan förrådden och öfvergåfven ni mig feget. Jag skulle då, genom att använda hela min makt, kunnat tvinga er att lyda mig och tillintetgöra mina fiender, jag gjorde det icke! Jag ville, att ni skulle bli straffad för er tvekan... I dag försäkrar er chef mig, att j alla ångren, hvad j gjort.

— Ja! ja! — skreko tjufvarne.

— Jag vill gerna tro er, men för att kunna skänka er hela mitt förtroende och mitt beskydd

måste ni nu, i denna timma, utan tvekan, gifva mig tydligt bevis på er ånger, er undergifvenhet och tillgifvenhet.

— Tala! tala! — tjöt den alldeles hänförda hopen.

— Ni frågade nyss, hvad ni skulle göra, för att rädda La Chenaye?

— Ja! ja!

— Ären j färdiga till allt?

— Ja! ja! — upprepade tjufvarne.

— Nåväl, jag skall säga er, hvad j bören göra, för att utplåna edra fel. Tjufvar! klockan är snart tolf... när tornuret slår, skall deliquenten föras ur fängelset... J skolen genast öppna luckorna till dessa fönster, som vetta åt torget... J skolen följa mig med edra ögon, när jag bestiger trappan till schavotten... j skolen vänta tills jag kommit upp på plattformen, och när bödeln griper till repet, för att närma sig mig, då... det är signalen! rusen j ut på torget, trängen er genom folkmassan, kasten kull polissoldaterna, slån, döden och gån på, tills i himnen fram till mig. Förstån j?

— Ja, Lefve La Chenaye! Död åt polissoldaterna och ståthållaren! — skreko tjufvarne i sin vilda entusiasm.

La Chenayes ögon glänste af mod och stolthet. Han hade uppnått det mål han föresatt sig. Den store coësran skrek starkare än de andra.

Kaptenen gaf tecken med handen, att han ännu hade mera att tillägga och den ett ögonblick afbrutna tystnaden inträdde åter.

— Under det j handlen på denna sida af torget — sade La Chenaye och påskyndade sina ord, skola Chamäleon, Bernard och Richard verka på den andra. Ja, Chamäleon, Bernard och Richard! — fortsatte talaren, då han såg, hvilken verkan dessa namn utöfvade på tjufvarne — mina trogna, de som ha synts förråda mig och likväl endast utförde min egen vilja! Hören, tjufvar! Ni återkommen från edra villfarelser, ni ångren er, jag vill derföre gifva er del af mina hemligheter och säga er, hvarföre jag handlat och ännu handlar, såsom jag gjort och gör.

Tre saker har föranledt mitt beslut.

Den första: att straffa er och tvinga er att återkomma till ert sunda förnuft. Att ställa Underhofvet i ståthållarskapets tjenst, det var ju en nedrighet, som j ej hade rättighet att samtycka till och begå.

Den andra: önskan att känna dem, som älska mig, och dem jag bör betrakta som mina fiender.

Den tredje slutligen: att en vacker dag spela hela rikets s. k. rättvisa ett duktigt spratt och så bevisa storheten af min makt, att ingen hadanefter skall våga tvifla på densamma!

— Gripen derföre till verket, för att rädda La Chenaye, om i viljen, att han skall tillgifva eder! Om j icke rädden honom, skall han rädda sig ensam, ty döden förmår ingenting öfver honom men då ve eder alla! Från en stark beskyddare skall han blifva eder en obeskriflig fiende.

— Skulle vi än alla mejas bort som agnar — sade coësrän — skola vi dock lyda signalen.

— Ja, ja! lefve La Chenaye! död åt rättsbetjenterna! skrek man från alla håll.

— Gören eder då i ordning och när ögonblicket är inne, handlen! — sade La Chenaye och hoppade ned från tunnans.

Tjufvarne rusade fram, för att se honom närmare, men kaptenen undandrog sig hastigt detta hyllningsbevis och försvann genom samma dörr, han kommit in.

Glädjen, hoppet, entusiasmen gaf sig luft med en styrka, som ej kan beskrivas. De elektriserade tjufvarne tycktes ha erhållit nytt lif.

Tallebot var i synnerhet offer för en paroxysm, som gränsade till yrsel.

— Jag visste nog, att La Chenaye ej kunde låta fånga sig på det sättet.

— Lefve La Chenaye! — skallade det i korus.

I detsamma hördes det starka hurrarop och skrik utifrån.

— La Chenaye! La Chenaye! — tjöt man på torget. — Se här kommer han då ändtligen. . . . Rum för taget!

Den store coësrän hade öppnat en af luckorna på glänt.

— Passen på! — sade han och vände sig om. Nu kommer taget in på torget. Der äro polis-soldaterna, rättsbetjenterna, bödeln och hans drängar. . . . Passen på, tjufvar! . . . han edra vapen i ordning! . . . Nu är ögonblicket inne. . . . Tyst!

Alla lydde. De hade samlat sig i midten af salen och väntade, färdiga att rusa ut genom fönstren, så snart dessa öppnades och den öfverenskomma signalen gafs af bödeln sjelf.

— Tjufvar! — sade konungen af Underhofvet — kommen noga ihåg La Chenayes befallning! Så snart han står på plattformen och bödeln fattar repet, rusen j ut på torget. Hållen hårt tillsammans lederna.

Tjufvarne svarade ej, men deras hållning visade synbart, att de voro beredda på att handla.

Den store coësrän hade tagit plats nära en af luckorna, Peter Dråpslagare och Tallebot stodo nära båda de andra.

— Slacken lamporna! — sade coësrän.

Det blef hastigt alldeles mörkt i salen. Ropen utanför tilltogo i styrka och häftighet. Om tjufvarne ej sågo truppen, så att säga, kände de dock, att den gick förbi.

— Öppna luckorna! — skrek chefen.

Peter Dråpslagare och Tallebot lydde! en flod af ljus strömmade in i salen.

Icke långt ifrån det hus, hvarest det här ofvan beskrifna uppträdet tilldrog sig, stodo, på en balkong, hörande till det första och bästa värds-huset i staden Fecamp och stötande till den förnämsta salongen i detta värds-hus, elfva personer, i afvaktan på skådespelet af den afrättning, som nu snart skulle försiggå. Förutom tvenne officerare vid gensd'armeriet äro alla dessa personer oss bekanta.

Vid ett af de höga fönstren stodo herr d'Aumont, baron de Grandair och d'Herbaut. Den förstnämnde var klädd i djup sorgdrägt och smärtan öfver dotterns öde hade gjort hans anletsdrag nästan oigenkänneliga. Vid balkongens ingångsdörr satt, med hufvudet djupt nedsänkt, med grått hår och med utseende af tio år äldre än förr, den från döden räddade Giraud, samt bredvid honom sergeanten Richard, med sin vanliga likgiltiga min.

Men ytterst på balkongen stod d'Helmont, hvars yttre tycktes vara föryngradt, af rask verksamhet och af glädje öfver framgången, och bredvid honom chevalier de la Guiche. Men vid kaminen suto, förtroligt samspråkande, den vackra baronessan Catharina och den s. k. greve de Bernac, eller Renaud La Chenaye, båda så friska och eleganta, båda med ett så förnämt sjelfsväldigt behag, som den ställning allena skänker, hvilken de i världen låtsade intaga.

— Tillstå, emellertid, min sköna väninna — yttrade grefven med ett behagligt leende — att det är oss helt annorlunda till mods här, i kretsen af våra kära, adla vänner, än i den skurken La Chenayes håla. Vid S:t Henrik, min helige skyddspatron, utan er himmelska närvaro hade jag aldrig uthärdat dessa åtta månader af hård fångenskap.

— Äfven jag gläder mig åt att hafva undslupit hans klor — genmålde Catharina. — Men egentligen afskyvärd förekom den karlen mig icke ändå; och jag tillstår, att det gör på mig ett pinsamt intryck, att få se honom hänga.

— Bravo! — ropade grefven med ett lustigt skratt. — I alla kvinnohjertan är hvarje röfvere en hjelte, en romantisk person, och följaktligen i högsta grad intressant. Lyckligtvis äro vi män icke bekajade med sådanader sentimentala considerationer. Jag, för min del, skall med största tillfredsställelse se våra plågare i galgen och jag svär, att ej lemna Normandie, förrän den sista af detta fördömda band har blifvit fasttagen och fröken Diana d'Aumont blifvit återlemnad åt sina föräldrar.

— Jag tackar er, herr greve — svarade prefekten — och antager gerna er tjänst.

— Och jag — inföll d'Helmont i skarp ton — är fullt öfvertygad, att greve de Bernac är just den, som aldrabäst kan föra oss till målet.

— Det hoppas jag också, min bäste herre — svarade Bernac, dristigt uthärdande d'Helmonts genomträngande blick.

— Ah! inföll La Guiche hastigt och bröt den sedan några sekunder inträdde tystnaden; ah, min bästa Bernac, hvarföre bemäktigade sig den der La Chenaye din person? Detta är den enda omständigheten, som förefaller mig dunkel i hela detta äfventyr.

— Du kallar det dunkelt? svarade grefven med en glädtighet, som visade ett fullkomligt sinneslugn.

— Men för fan. . . . det tycks mig. . . .

— Det tyckes mig tvärtom vara alldeles fullkomligt klart. La Chenayes motiv springer ju

tydligt i ögonen. Man behöfver endast betrakta oss båda, denne skurk och mig. Min själ, jag vet, huru naturen kan roa sig med att spela en person af börd ett dylikt spratt. Att sätta samma hufvud på en ädlings axlar, som på den värste bandits, det är att rent ut förse sig mot jordens adel, och jag är äfven för min del så förargad, att jag genast skulle vilja förändra ansigte, om det vore mig möjligt, och om icke den skurk, som vågar likna mig, om några minuter skulle skickas till evigheten.

— Hvad! sade La Guiche det är då för den likhets skull, som finnes mellan er, som La Chenaye fängslat dig i sin håla.

— Ja, min vän. Den uslingen dolde icke för mig skälet för sitt handlingssätt. Han förklarade det dessutom vid ransakningen. Var du ej närvarande der?

— Icke hela tiden, som du vet.

— Det är sant. Men det måste finnas en afskrift af denna ransakning. Hr löjtnant, har ni ej detta utdrag på er.

Grefven hade vändt sig till en af officerarne under stäthållaren i Rouen, som satt ett stycke ifrån honom.

— Jo, hr grefve! svarade löjtnanten och lmnade honom ett drygt manuskript.

Bernac tog luntan, bläddrade långsamt genom henne, stannade vid en sida och sade, vänd till La Guiche:

— Se här står La Chenaye's förklaring rörande din ödmjuka tjenare.

Grefven började läsa högt:

»Hvad angår grefve de Bernac och den kränkning af hans personliga frihet, för hvilken han anklagar mig, svarar jag, att naturen är brottsligare än jag, då hon drifvit mig till brottet och jag endast begagnat mig af ett verk, som hon själf utfört.

»Första gången jag såg honom, blef jag frapperad öfver den sällsamma likhet, som förefinnes mellan hans och mitt ansigte. Jag var då förklädd; jag bar min vanliga drägt och som mina anletsdrag doldes under mitt långa skägg och mitt orediga hår, kunde grefven icke märka likheten.

»Viss om att hädanefter lätt kunna gifva mig ut för grefven, när jag så ville, beslöt jag att genast begagna mig af denna utsigt till att strafflöst kunna handla.

»Nu då jag är trött vid detta yrke och dödens stund är nära, må man gerna veta alla mina hemligheter.»

— Men, anmärkte La Guiche, om jag än förstår La Chenaye's afsigt att begagna sig af sin likhet med dig, förstår jag likväl icke, hvarföre han beröfvat dig din frihet.

— Ah, min vän, svarade grefven skrattande, skulle du kunna tro, att han ville i min egen närvaro intaga min plats, mitt namn och mina egendomar?

— Han ville således föreställa dig?

— Javisst.

— Ah, då förstår jag...

— Det var väl!

— Det skulle ha varit mycket möjligt.

— Javisst eftersom vår moder naturen roat sig med att göra oss så lika. Denna likhet är verkligen fabelaktig. När jag såg banditens ansigte, trodde jag mig stå framför en spegel. Är det ej sant, baronessa?

— Likheten är beundransvärd! svarade Catharina. Domrarne ha själfve frapperats deraf. Men vet, min bästa grefve, det der är mycket obehagligt för er, ty det är ju er egen dubbelhet, som skall hängas.

— Ja, sade grefven, jag har redan tänkt på denna förödmjukelse och jag har derföre utverkat mig tillåtelse af stäthållaren i Rouen, att La Chenaye skall bli hängd i sin vanliga drägt, d. v. s. med sin svarta sammetsdrägt, röda kappa, vilda och ovärdade skägg och hår... För fan, när jag betänker, att man kunnat taga mig för att vara denne bandit, då börjar blodet koka i mina ådror af vrede. Men på hvilken skall jag vredgas? På denne raske man (grefven pekade på Giraud.) som, efter hvad man sagt mig, har stora skäl att beklaga sig öfver banditen och, bedragen genom vår likhet, ett ögonblick trodde sig följa hans spår, under det han följde mina? På min värde vän hr d'Aumont, som kunnat bli bedragen, han såväl som andra? På er, hr d'Helmont, som genom den vänskap ni hyst för min familj, nästan varit min andre far? Nej, nej! det är omöjligt. Jag måste nöja mig med naturens lek. Nu, mina herrar, är allt förklaradt och allt glömdt. Den brottsliges afrättning skall göra slut på denna sorgliga handling i mitt lif.

— Javisst! utropade La Guiche. Min staccars Bernac jag beklagar dig uppriktigt; men, såsom du sade, nu är allt utplånadt.

Chevaliern räckte härvid sin hand åt grefven, hvilken hjertligt tryckte den.

— Min bästa Bernac, sade d'Aumont och närmade sig, jag är djupt ledsen öfver att ett enda ögonblick ha kunnat misstänka er, och jag upprepar änyo min begäran om ursäkt, haf öfverseende med en olycklig far, hvars lif är nästan dödt alltsedan han beröfvades sitt barn.

— Vi skola återfinna fröken Diana, jag svär er det! — sade grefven varmt och tryckte d'Aumonts hand.

— Jag — sade d'Herbaut och gick likaledes fram till grefven, jag skattar mig lycklig öfver att ha kunnat bidra till er befrielse.

— Tack, markis; jag skall vara er evigt tacksam, likasom äfven er, hr baron de Grandair.

Marcus bugade sig utan att svara. Han hade ännu icke öppnat sin mun under hela samtalet.

Forts.